Там, де гори срібносині,
Де Карпат високі шпилі,
Проживають люди сильні,
Щедрі словом, зором пильні.

Мой, опришки дужі й спритні,
Сонцем повні їхні лиця.
Що не серденько — то скрипка,
Що не очі — гір зірниці.

Славні честю, файні в ділі,
Життєствердні в добрій волі.
Поміж себе неподібні,
Наче квіти в чистім полі.

Гей, співає гойний легіт,
Аби небо й зорі чули,
Що цей нарід — гордий легінь,
І зовуть його — гуцули.